

4940^a

B 2825

№ 1.

Õde

6 KOP.

1906.

Tallinnas.

*E. Berggrüni
raamatu kaupluse kuluks*

„Naer ja lõbu”

piltidega ilustatud naljade kogu,
ainuline Gestiimaal, mis wärwitrukis ilmub.

Üksiku numברי hind 6 kop.

Kuulutuste hind „Naer ja lõbu”

lõpul 10 kop., keskel lehekülgedel 20 kop. ja kaane jäsemistel kül-
gedel 15 kop. nonpareille-rida.

Kirjasaatjaid ja kaastöölisi,

kes soovivad oma kirjatükki „Naer ja lõbu” lehe-
külgedele mahutada, võtab vastu wäljaandja ainult
argipäewadel kell 6—8 õhtu Kullasepa uul. nr. 8, raam-
atukaupluses, pagar Lindebergi kõrwal.

Kõik wäljaandja nime peale saadetud kirjatükid ja
joonistused, ilma tingimiste ülestähendamisteta, loe-
takse maksuta saadetusteks.

Mitte vastuwõetud käsikirjad ja joonistused hoi-
tatakse üks kuu alal ja hävitakse ära, kui omanikud neid
selle aja jooksul mitte ära wiinud ei ole.

Wäljaandja ei ole mitte kohustatud vastuwõtmata
käsikirjasi ja joonistusi omanikkutele tagasi saatma.

„Naer ja lõbu” pealadu

on G. Berggrüni raamatukaupluses Tallin-
nas, Kullasepa uul. nr. 8.

Naer ja lõbu

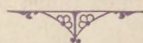
Piltidega ilustatud naljade kogu

Nr. 1.

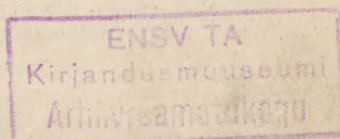
1906. a.

Teie terwiseks lugejad!

Kartke, kartke ulakat,
Sest see annab kulakat,
Aga nende terwist joob,
Kessee edutööd siin loob.

53282

— Ega ometi sinu mees ei ole tagasi tulnud.

— Kui see minu mees on, siis pole häda kedagi, aga kui ta paruni härra on, siis oleme mõlemad kadunud, — temal on ikka rewolwer kaasas.

Prantsuse keele tundis.

Ema tuleb laste õppimise tuppa ja leiab, et tema väikene tütar ükfinda istub.

— Kus preili on?

— Läks välja.

— Kuhu?

— Teda kutsuti papa juure.

— Papa juure? Mis papal tarvis on?

— Ei tea mama . . . papa wist wõtab ka prantsuse keele tundisi.

— Miks ja jeda armad?

— Ma kuulsin ükšford, kui preili Katala rääkis, et ta papaga heasti edasi jõuda!.. wist prantsuse keeles.

— Noh, kas walmis? Tõmbasid kinni?

Sil-sil-ma-pilk ka-all-i-ke!

Nöör läks katki!

— Pagan teab, pool tundi ähite juba aga asja teitest ei saa . . . Noh, kas walmis.

— Ei ma ei wõi. Wäsisin ära.

— Talukas, wana saabas!

Waesusest küllusesse

24 tunni jooksul.

See juhtus kolm aastat tagasi.

Ma teenisin ühe ilusa härra ilusa proua juures toatüdrukiks, ja et ma kõigest üheksateistkümnne aastane olin, sellepärast võtsin ma nõuks ilusat härrat kõigest südamest armastama hakata. Üksford ei olnud prouat kodu. Härra ei tulnud ilmaski enne õhtut ja tinnikell näitas kõigest pool kolm. Tööd ei olnud mul mingisugust ja muud ei jäänud üle, kas igarvust tunda, ehk magama heita.

Et ma aga kummagit ei armasta, tegin ma lühikeste mõtlemise järel otsejärele proua riiete hulgas sorida' pealegi, et nad ülitoremad olivad.

Ma ei olnud mitte inetu, riided toredad — tähendab, üks ei wõi ju teisele kahju teha; ma hakkasin ennast ehtima, peeglite ees keerlema ja leidisin, et ma prouast sugugi pahem, waid weel

palju parem olin. Ma tegin ot-
suseks edaspidi oma iluduse peale
rohkem rõhtu panna ja enese eest
rohkem hoolitseda.

Kell kuus tuli härra, läks kir-
jutamise tupp ja kästis omale
wõderastetuppa theed anda. ! !

— Proua ei tule enne homme
õhtut.

— Ah soo, härra ! . . .

Theega ma ei rutanud, selleks
olivad mul põhjused.

Kui härra kirjutamise toast
välja tuli, tõin ma edem-häbeliku
ülesastumisega theed ja saatsin
talle wälja astudes paljutähen-
dawa pilgu tagant järele.

Ma tundsin, et herra mind
fugu tähele paneb ja weel kudas
tähele paneb.

— Tore, ülitore, — mõtlesin
ma — sellest on küllalt.

Teades, et herra mind enam
ei kutsu, läksin ma kella 9 ajal
rahulikult proua magamise tupp,
istusin rahulikult pehme tooli
peale, ja rahulikult hakkasin en-
nast riidest lahti wõtma, et nii-
sama rahulikult siia magama
heita.

Niimoodi tehes, teadsin ma

wäga heasti, et härra peale
minu walmistatud theed
ennast wäga ja wäga pa-
hasti tunneb ! Ma kuulsin
selgesti tema sammusi esi-
teks minu toa ukse taga,
siis wõdruses, ja wiimaks
proua magamisetoa ukse
taga.

Süda pekkis minul rin-
nus, paled õõgasiwad, aga
sellegi peale waatamata,
wabastasin ma ennast pit-
kamisi riiekest.

Ma teadsin, et ta ukse
taga seisab, tundsin wõime
augus tema himukalt waa-
tawaid filmi, ja otsustasin
mitte alla anda ja temale
wõimalikult meeldiwam
olla. Siin on juba pool
tegu, — ütles keegi.

Eeda ka minagi usku-
sin, aga imelik, — kui kel-
luse kamina peal kümme
lõi ja mina proua woo-
dile lähenesin, oles mind

nagu keegi kinni pidanud ja ma ei julgenud woodi peale istuda.

U—ptših! . . . kostis uffe tagant.

Siis oli langenud.

Ma astusin üle keelatud piiri, — wõi mitte, — üle woodi ees maas olewa tefi ja wajusin pehme patjade sisse.

Tuppa astus härra.

— Mis pärast teie minu kallikene siin olete?

Ja, aga minu oma toas on liiga kitsas.

— Kuidas teie seda siis just nimelt täna tähele panite?

— Niisamuti mu herra, kui teiegi mind ainult alles täna tähelepannud olete.

Härra ei leidnud, mis wastata.

Ta naeratas, ja mina mõtlesin, et rumal on wasta haigutada ja naerata sin ka. Ta kukkus walgusti naerma, narris mind, tegi nalja. Ka mina ei jäänud temast järele. Sel ajal lõi kelluke üksteistkümmend. Mis edasi juhtus ei mäleta ma enam. Mäletan ainult weel, et kelluke lõi kaksteist, siis üks, kaks . . .

Siis weel mäletan, et ta hommiku kuus lõi.

Peale seda . . . Mis peale seda?

Ah ja! Peale seda läks päew mööda, — kõigiti üks hea ja lõbus päew.

Enam ma kellukest ei waatanud.

Tean ainult, et kui ma härraga sõbralikult juttu ajasin, uks lahti läks ja . . .

Ja sisse astus proua . . .

— Kell kuus, mu här hüüdis ta, kui ussjit nõelatud paigale jäädes.

Mina kautasin väga vähe, aga leidsin väga palju.

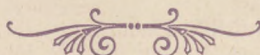
Minul on oma fortel, hobused, fumardajad, ja mis peaaigi, oma kena toatüdruk, kes ajajooksul ka wiist prouaks wõi preiliks saab. See on ju nii kena ja huvitav ja lõbus.

— Juba jälle oled sa ennast täis lakkunud. Ma olen sulle mitu korda seletanud, et wiin terwisele kahjulik on ja inimese eluiga lühendab.

— Kahjulik, ma olen juba 65 aastat wana ja ei näe sugugi, et ta kahjulik oleks olnud.

— Ja, aga kui sa mitte wiina ei oleks joonud, wõib olla, et sa nüüd 75 aastat wana oleksid olnud.

— Räägiwad, et ma meesterahwastega liiga järelandlik olla, aga tahtmata saad niisuguseks, kui ilmas nii palju meeldiwaid asju on!

Toidu poodis.

Poodi tuleb eidefe ja ostab nael leiba.

Natukesse aja pärast tuleb ta jälle tagasi ja hüüab pahaselt:

— Kas ma suu koer olen, kas ma muidu su käest leiba sain?

— Taja, taja, mis ja farjud?

— Seda ma farjun, et ära anna teineford lambielist leiba...

Tahad wist, et sulle kahe kopika eest elektriga leiba pean andma! . . .

Toredus.

Pluton, maaaluse riigi Jumal, tahtis teada, mispeale tarvitavad inimesed kõike seda kulda, mida tema iga aasta nende oma varandusest jagab.

— Sinu kulda, wastati temale, raiskavad inimesed ühe naisterahwa peale, ja see naisterahwas sõbrustab igaühega, kellele fina oma varandust jagab.

— Siis peab see naisterahwas nüüd palju rikkam olema kui mina! . . . — tähendas sellepeale Pluton.

Ja ta kaskis seda naisterahvast oma juure tuua.

Maaaluse riigi valitseja trooni ette toodi narudega kaetud, inetu wanamoor. Imestusega hüüdis Pluton:

— Kuidas?! Kas tõesti lähewad sinu peale kõik minu varandused?! Sinu nimi on wiist Baesus? . . .

— Oh, ei! wastas wanamoor. Mina olen waeuse ema ja minu nimi on Toredus.

— Juba jälle oled sa joobnud?

— Oh, ei! Mitte jügugi.

— Mispärast haised sa siis wiinast?

— Kui minu õnnis emale minuga raskets jäi, hakkas minu isa jooma. Sellest ajast on minule wiina hais juure jäänud: ma olen seda wanematelt pärandanud . . .

* * *

Mees: Kallis waeuse! Kas sa wõiksid minu wasta truudust murda?

Naene: Tõesti, ma ei tea mitte . . . aga ma wõin katsuda . . .

* * *

Proua (uuele kõõgitiidrukule): Hea küll, sa meeldid minule . . . Aga kas mõistad sa ka heasti sõõkisi walmistada?

Kõõgitiidruk (elawalt): Sellepärast wõite mureta olla, proua. Minu poolest wõite kas kasarmust küsida, — kõik sõladid teadwad seda . . .

* * *

Rufagil pidusõõgi peal küsis keegi hõrra oma naabrist kõrwa sisse:

— Lubage küsida, kes on see lehm, kes peremehega kõrwu istub?

— See lehm on pulli ema, kellega teie praegu räägite, wastas naaber.

Pilt! . . .

* * *

— Mis sa näed lapsukene, et nii uuriwast minu otsa wahid?

— Ma, mamma, tahan ju pea sees seda auku näha, kuhu sisse ja nii juure nõela topid.

— Riided kässite siis omale otsekohe teatrisse saata?

— Jah, — aga rehnung wiige kantseleisse minu oina-pea kätte.

Nimi moodas stiilis.

— Kuidas su nimi on, kallis laps?

— Ei tea.

— Kuidas ei tea? Mis ütleb sulle isa, kui tal find tarwis on?

— Mine jookse sorokohwka järel!

* * *

Reegi, kes esimest korda Tallinna on juhtunud, küsib wastu-
tulijalt:

— Babandage, kas mõib siit Bika uulitsale minna?

— Olge nii lahke. Minul ei ole selle wastu kõigewähe-
malt midagi.

* * *

Jautatud.

Kindrali härra von Rõwapea istus sügawas mõtetes oma kabinetis kirjutuslaua peal oleva paberi taga.

See, mis teda nii mõtlema pani, oli järgmine:

Vähenemateks Jõulupühadeks oli otsustatud kantselei tarvituste jäuiks määratud summat 40 rubla, kantselei teenijatele kintida.

Tema ees laual olev paber oligi kantselei ülema ettepanek selles asjas; paberile oli veel 8 kirjutaja nime juurde lisatud, kes kintutust pidiwad saama ja selle lehe viimase kriipsu wahel pidi kindrali härra iga ühele ise „oma heatsarvamise“ järele kintutuse summa määrama.

— Minu põhjusemõte on ei ialgi, ega kellegile ülekohut teha, — mõtles kindrali härra — ja kõige õigem on iga ühele ühesugune osa anda, pealegi kus ma ühtegi nendest ei tunne ja mul tuleb ette, filmagagi näinud ei ole ...

Ja, nii on kõige parem!

Kindrali härra sirutas käe paberilehe järele wälja ja üldse ennaft kõõsi tõmmates, walmistas ennaft osade wälja-rehendamisele.

Peab nimetama, et kindrali härra rehendamises nõrk oli ja juba lapsepõlwes selle wastu suurt jalestust tundis. Aga leha ei olnud midagi — tarwis oli ju osad wälja rehendada...

Ta wõttis pliiatfi ja kirjutas „40 : 8.“

— Kurat wõtku! sõimas ta abitult.

— Siitamaale ei tea veel kaswatamise tahwelt!... Kuus kord kahesja on... Seitse kord kahesja on... Kahesja kord kahesja on... on... jah, — on 64

— Aga see on ja liiga palju!... Katsume pool wõtta... 32! No jah!

Nõnda siis:

$$\begin{array}{r} 40 : 8 \\ 32 \quad 8 \\ \hline 8 \end{array}$$

8 — kahesja jääb järele, tähendab veel üks kord

$$\begin{array}{r} 40 : 8 \\ 32 \quad 8 \\ \hline 41 \end{array}$$

8

8 — Nõnda!... 41!... Hm!... Näitab, nagu liiga suur summa olema... Ekstsin wist jagamises... Tarwis järele proowida. Jagamine proowitakse kaswatamisega. Jah, kas-wa-ta-mi-se-ga.

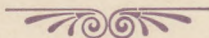
Seda ma mäletan heasti. On wist ka ainuke asi, mis mul sellest araneetud rehendamisest pähe on jäänud.

— Nõnda siis: 41×8 on... üks kord kahesja = 8. Neli kord kahesja on... 32!

$$\begin{array}{r} \text{— Nõnda siis } 41 \times 8 = 8 \\ + 32 \end{array}$$

40 Tähendab, jagamine on õige.

Kindrali härra kastis sule punase tindi sisse ja kirjutas paberi peale otsejäre: „Anda iga ühele 41 rubla.“

— Kulla härra, nagu sa ütlesid, on see siis ikka tõeste minu tütar, mis selle pildi peale on maalitud?

— Jah, muidugi sinu tütar!

— Waata häbematast! Ilmaski ei ole ma teda niisuguses olekus näinud ja siin . . . eks ole käest ära . . . meesterahwa ees . . . ja alasti! Ega ta muidu selg siia poole istu, näe häbeneb wist emat.

Meie lapsed.

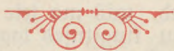
Sinna aias liiwa sees mängiswad kolm wäikest tütarlast: üks mõisniku sugust rikaste wanemate last ja üks wäike wäikeste lapsed.

— Teate lapsed, kui ma alles wäike olin, ostis papa mamale palju, palju lillest, ja mind leiti nende lillede hulgast, ütles üks laps.

— Aga mina! . . . kostab teine laps ja jääb mõtlema, — mind ostis papa ühe koleda ja wana muusikase eide käest ja andis talle minu eest palju, õige palju raha . . .

— Kui palju su papa sinu eest maksis? küsisiwad nad peale wäikest wäikeste wäikeste wanemate lapse käest.

— Minu papa ja mama on wäikesed, wäga wäikesed, kostis wäike tütarlaps uhtufega. Raha nendel ei olnud ja teegi ei tahtnud neid ka aidata.

— Aapi, kõrilõikajad! . . . tapavad! . . .

— Kõrilõikaja, tapavad, võrukael niisugune! Ma sulle näitan kuidas võerastest naestest päewapiltisid teha.

Ruidas meie üksteisest labkusime.

— Nagu ja ütlešid on meie wahel siis kõik „lõpetatud“? — küsisin mina Hildalt, mis juures ma võimalikult rahulik püüdsin olla.

— Jah! Kõik, tingimata kõik . . .

Sellest minutist olen mina sinule, see tähendab teile lihtsalt tuttav . . . Ka teie terwitust ei võta ma enam vastu . . . — Ja tema silmad välkusiwad.

— Hildake, sinu rumal kahtlus ei ole ju millegi peale põhjendatud . . .

— Kui teie minu kahtlusi rumala leiate olema, siis tähendab, et ma ise ka teie meelest rumal olen . . . No jah, ma olen rumal — rumalam kui oinas . . . Aga teie — tark — jätke mind rahule . . . Unustage, et ma ilmas elan, meie wahel on kõik . . . kõik on lõpetatud . . .

— Ei, neiu Hilda, meie wahel ei ole kõik veel mitte lõpetatud . . . Ma olen teie wõlglane . . . Kui teie tahate, et meie wahel kõik peab lõpema, et ma teid peaksin unustama, siis wõtte tagasi kõik need kingitused, mis ma teie käest olen saanud, ja andke ka minulale kõik minu kingitused tagasi . . . Midagi argu tuletagu meile üksteist meelde . . .

- Missugust tundmist ma teites äratasin?
- Tundmist et teie rikas olete kuis kitsi.
- ?.
- Alles ikka tulite, ja tahate juba ära minna.

— Hea meelega! . . .

Ta võttis albumi seest minu päevapildi ja viskas minule: võtke mõdestetoast klaveri pealt teie noodid . . . siin on teie sõrmus, teie raamatud . . . nad on minule vastumeelt . . . midagi ei ole vaja! . . .

Kõik need asjad andis ta mulle nähtavalt vastatahtmist.

— Noh, kas kõik juba? — küsisin mina tannatamata.

— Ma arvan vist küll . . .

— Homme toon teile teie asjad tagasi, teie sõrmuse, välja õmmeldud särki, teie päevapildi . . . mul ei ole neid mitte kaasa . . . Täna, aga, annan teile teie musud tagasi . . .

— Mis? . . . Kuidas musud? . . . — imestas Hilda.

— Pihtsalt . . . Teie andsite ju minule mususid? . . .

— Ei . . . jah . . . — kogeldas ta punastades.

— Noh, neidsamaseid mususid ma tahangi teile nüüd kohe tagasi anda . . . Nad rõhuvad mind . . . Andke omad huuled . . .

— Kuida huuled? Ma ei ole ilmaski teid vastu huulesid musutanud.

— Kas tõeste? . . . Aga kewadel . . . aedas? . . . kas mäletate seda ööd? . . . ma mäletan veel mittu kordagi . . . Ühis lorda ja otse vastu huulesid . . .

(Särgneb).

- Kuidas meeldib sulle minu uus ülikond?
 — Ta on väga kena, kuid ilma ülikonnata meeldid sa mulle palju enam.

Turu peal.

Kaks neiu-tõbrannat.

- Lilli, miks ja nii kurb oled?
 — Jään mõtetesse . . .
 — Mis üle ja mõtled?
 — Ei tahaks ütelda . . .
 — Ütle!
 — Ma panen kõiki neid meesterahwaid imeks: ostavad kallid raha eest kõiksugust tühja kraami ja mina annaksin iga ühele nendest heameelega oma südame päri-muidu, aga siitamaale ei leidu ühtegi tahtjat.

* * *

Kawaler ja neiu, käest finni, jääwad kiwipupede juure seisma.

- Mis pean ma teile ostma, neiu Salme?
 — Midagi. Minule pupesid ei ole waja.
 — Mis teie siis soovite?
 — Inimest, kes alandlik, tajane ja wasturääkimata oleks, kui need puped.
 — Mis jaoks teile niisugust inimest tarwis on?
 — Rumal küsimine; selle jaoks, et ma võiksin teda käsida, mind oma le naeseks võtta.

* * *

- Sa oled juba jälle oma hoolekandjast lahku lõõnud?
 — Ja, aga selle eest olen ka teisega kokku läinud.

Ema oma noore ja näguša tütreaga.

- Mis sa nende pupede peale nii wahid?
 — Kuhu pean ma siis vaatama, mama!
 — Noorte meesterabwaste peale!
 — Mis jauks seda tarwis on?
 — Mis jauks!.. Kui juba walida pupet, siis kõige wähe-
 mast elawat.

* * *

Raks noort meest nende järel käies.

- Mis sa nende lapsukeste kohta ütled?
 — Mitte midagi head...
 — Aga nimelt?
 — Need on puped, seda wõib osta, see juures oma waba-
 dust müües, nendele kõige oma eluga maksstes.

* * *

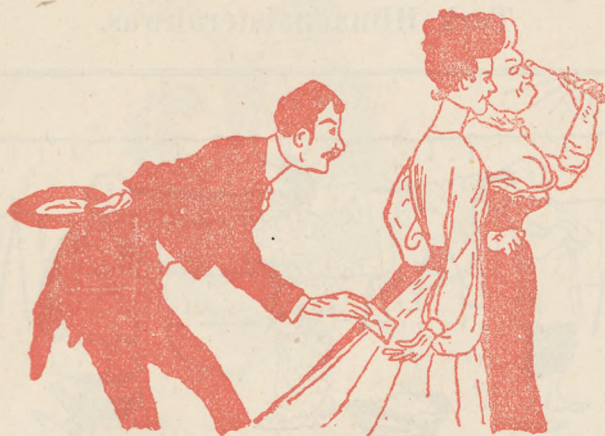
Mees: Mis see peaks küll tähendama! Mitte ühte ööd ei anna lutikad meile rahu. Ja kui rammusad nad kõik ei ole!

Naene: Kuidas ei peaks nad ka mitte rammusad olema! Kolmekümne aasta jooksul, mis meie abielus elame, on neil aega küll olnud endid nuumata.

Vanapoolne naesterahvas ja 8 aastane tütarlaps.

- Mama, osta mulle kummist ahv!
- Mis ja sellega teed?
- Tahaksin papaga võrrelda.
- Papaga?
- Jah. Sa ju ütled papale alati, et ta ahv on, — ma tahaksin näha, kas see tõsi on?

Iseäralikkude kohuste täitja ametnik kohuse täitmises oma ülema käsul.

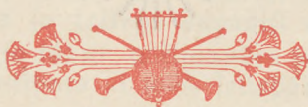
Kiri toimetusele.

Kullapai isand Toimetus!

Ole wa hea mees ja trüki see kiri ää. Niisugune trunstiit juhtus . . .

Mina lätsin ja tema läks. Mina olen talumees, tema härra. Õnnetusjeks, pidi üst' na juhtuma, et ma teda kogemata tõukas. „Lollpea“, ütles ta, mulle. Mina küüsin: Misjugu se täie õigusega ütlesid ja mulle lollpea, sina! Ta ei lastnud mind kõiki välja ütelda, mis ma tahtsin, mina aga tahtsin ütelda veel „eefel!“ Jah! Kutsus teine mõega mehe . . . Politseisse, pärast kohtusse, ja ma jäingi süüaluseks. Aga mis olen ma teinud? Seda et ma tääle „sina“ ütlesin. Olessin ma tääle „teie“ ütelnud, siis oleks välja tulnud mitte üks eefel, waid palju. Ra foolitatud mehed räägiwad „sina“, tähendab üks, aga „teie“ — palju. Rää nüüd, mis tähendab rumalus. Olessin ma foolitatud mees olnud, tõesti ma ei oleks mitte pühtsenud.

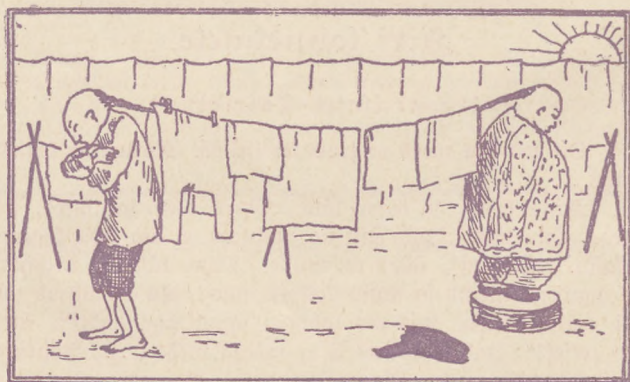
Sõgeda Jaan.

Tark Hiina naisterahwas.

Kui pesunööril puuduwad,
Siis meeste patsid aitawad.

Ja päikse tõusust loodeni
Nad waesed peawad seisma nii.

- Ma jumaldan teid . . .
 — Kui suure summa peale? Ütelge ruttu.

Mõistatus-ülesanne

kingituse peale.

Et oma lugejatele lõbu kõrmal ka midagi kasuliku anda, pakume järgmise mõistatus-ülesande kingituse peale:

Banal muistsel ajal elas keegi tark mees, aga ta suri ära. Peale surma hulkus tema hing ringi ja juhtus viimaks paradisi ukse taha. Ta palus uksehoidjat, et see teda paradisi laseks, aga uksehoidja vastas temale: „Ma kuulsin, et sa maa peal tark mees oled olnud, ja enne, kui siin paradisi lasen, pead sa minule oma tarkust näitama. Nende sõnadega avas ta ukse ja viis targa mehe suurde ruumi, kus palju hinge oli. — „Need hinged siin — ütles ta — on kõik enne siin maa peal elanud, ja kui sa nende hulgast Abama ja Ewa ülesleiad, siis võid sa paradisi peajeda.“

Räägivad, et tark mees warsti otsitawad inimesed ülesleidis ja sellega paradisi osaliseks sai.

Et „Naer ja lõbu“ wäljaandja paradisis asuwaid hingeid näidata ei wõi, sellepärast palub ta

lugejaid väljaarwata, missuguse tundemärgi järelle leidis tark mees Adama ja Ewa üles?

Nendele, kes selle küsimuse peale õige vastuse saadavad, ei paku väljaandja mitte asukohta paradisis, vaid pisut vähem tasu: ta loobib õige vastuse saatjate wahel

üks süld häid kasepuid

wälja, ja kui loob Tallinnas asuma lugeja peale lan-
geb, — saadetakse **puud kodu kätte**. Wastasel korral
peab saaja puud ise ära wiima. Läheneva talwe pä-
rast ei saa wist keegi lubatavat tasu ära põlgama.

Wastused palutakse saatja täieliku nime ja adres-
siga **õige hiljemalt 15. nowembriks 1906. a.**
C. Berggrüni raamatukauplusesse saata, Tallinnas,
Kullasjepa uul. nr. 8.

Õige wastuste saatjate nimed saawad „Naer ja lõbu“ järg-
mises numbris awaldatud.

Kuulutused.

!!! Ime haruldane juhtumine !!!

Truu naine.

mõib igapäev näha muuseumis: Koduõpradele hõlpsamini-
nek keelatud.

Kuulitus nultits № $\frac{00}{00}$

Noor

ja värste leisproua üüris mööblitega toad,
täieliku kostiga 300 rubla kuus. Raese-
mehed ärgu tulgu.

Time nultits mööblitega toad.

Õsaw lukusepp.

Õsääraniis õjawiasti ja ilma kārata lõhun kõitjugaesed lu-
tud. Suwel töötan suwemajades.

Küfida: igalpool.

100 rubla

jellele, kes toob tagasi 1000 rubla, mida mina mitte kau-
tanud ei ole.

Murgataguse nultits, maja № otfi ise.

Naene kadunud.

Õsääraniised tundemärgid: tige, armufade, kis-
kuja, pahema jala peal suur loeranael.

Kes temaga kottu juhtub, palun tungiwalt
teda omale wõtta. Olen walmis suurt tasu maksma.

Mees.

Oma annustatud kaubatarvitajatele

annan teada, et olen jälle saanud ja müün parajate hindadega järgmisi kaupasi: suurt tõugu, heasti muumatud prusjakaid, 20 kop. nael; selleaastased värsked kärpsed 15 kop. nael. Enamostjatele ja pagaritele kõrged protsendid. Peale selle on veel saada head walged liiva, mida karmu poolest peenikesest suhkrust sugugi ära tunda ei võdi, ja sel-
leparast viimasele kasulikuks lisaks võib olla. Müün ainult poepidajatele ühe-, kolme- ja viiepuudastes kottides. Ostjate nimesed jäävad ärisaladuseks.

Auupakkimust

Kaubamaja „Solkija”,

Mõni nül. № siin ja seal.

Noor lesk proua,

ilma lasteta, soovib omale ühte last. Pakkujad võivad tulla õöjel kell 12—6.

Sala nül oma maja.

Proua Keerdſaba.

Lapsehoidjad,

21 aastase poisilapse juurde, on tarvis. Palk kokkulep-
pimise järele. Tunnistus viimase koha pealt soovitam.

Adress: Pulma nül. maja № nullkümmend-
nül, kortel siit paremat kätt.

Ostke järgmine number!

Palju huwitawat nalja.

Ilmub 28. oktobril s. a.

E. Berggrün'i

raamatukauplusest wõib järgmisi kasut-
likkusi raamatuid saada:

G. Wilde, Mahtsa sõda	1 rbl.	20 kop.
" Terawad nooled	—	" 60 "
" Paater Benedikt	—	" 40 "
Oras, Waejuse lapsed eht wiletsuse wiitja all	—	" 40 "
" Kloostri furnuaial eht onu Jakob	—	" 25 "
Mändmets, Pilpad, Algapäralised jutud	—	" 20 "
Günke, Sina ja sinu hing	—	" 50 "
" Reisipildid ja todumaa kujud	—	" 50 "
Dr. Hermann, Gesti-Wene sõnaraamat	1	" 20 "
Lindekwiist, Üleüldine ajalugu 1—21 a.	5	" 25 "
Kotalia, Raesterahwas	1	" — "
Juhan Liivi kirjatööde kogu	1	" 20 "
Kannikese teuste kogu	2	" — "
Koor, Kola raamat	1	" — "
Eugenele saladused,	—	" 50 "
Mihkelson, Hingemaa	—	" 12 "
Järw, Wallimäe neitsi	1	" — "
Kedelin, Konserwide teg. õp.	—	" 30 "
Smileš, Glutarkus, 4 annet	à	— " 60 "
Wirgo, Inglismaa	—	" 30 "
Namling, Ingliskeele õpetus	1	" 50 "
Meldorf, Ingliskeele iseõpetaja	1	" — "
Dr. Knipfer, Ammaemandate õper.	1	" — "
Elise Ann, Kuldterad	—	" 65 "
Loodus ja looduse seadused.	1	" — "
Gesti Üliõpilaste Seltsi album, II, III, IV à 50		
kop, V, VII à 30 kop., VI, VIII	à	— " 60 "
Gurt, J. Dr., Etukeste laulud	6	" — "
Jaanus, Wene-Gesti sõnaraamat	—	" 80 "
Kuusik, Wene-Gesti ja Gesti-Wene sõnaraamat	3	" — "

Peale selle on saada veel odawalt: lauluraamatuid, koor-
liraamatuid, muusi ja prungetuid, õnnesoowi kaartisi, igaks
juhtumiseks jne.

Adress: E. Berggrüni raamatukauplus, Tal-
linnas, Kullasjepa uul. nr. 8, pagar Lindebergi kõrwal.

„Säde“

tellimine viimse weerandaasta peale,

1. oktoobrist aasta lõpuni on alganud.

„Säde“ töö ja siht on ajalehe-ugeja rahva hulgas laialt tuttav ja on leh. enesele juba oma lühitese eluea jooksul suure hulga poolehoidjaid ja sõpru mõistnud.

Praegusest rasketest aegadest hoolimata püüab „Säde“ edumeelse ja ajakohase asu eest hoolt kanda ja gauguse nurjatuse ja ülekohatu meistu julgelt ja mõjuvalt välja astuda, nii palju kui seda praegused ol. d. mähed lubavad.

Intujaos leiavad ainult kõige tublimate kirjand. lude tööd ruumi, kuna pealehena, nagu ennegi, iga laupäev piltidega kaunistatud jutulisa laasa antakse.

„Säde“ hind on

1. oktoobrist kuni 1. jaanuarini 1907:

postiga kätte saates 1 rbl. 35 kop.
ise ära viies ja neisse kohtadesse,
kuhu leht postirahata läib . . . 1 „ — „

2 korda nädalas ilmuva II väljaande hind:

postiga — 85 kop., postita — 65 kop.

„Säde“ tellimisi võtavad maal kõik edumeelsed mal-
latirjutajad, loolõpetajad, raamatulaupmehed jne. vastu
ja toimetavad edasi.

„Sädel“ on Narvas, Värns, Tartus, Valgas ja
Rakveres abitalitused.

S. Värm,

„Säde“ toimetaja ja väljaandja.

